Inledande anmärkning.

Denna diktsamling ger en något ofullständig, ehuru för den mycket skarpsinnige läsaren omisskänligt säker bild av min nuvarande alstring. Hoppas min nästa mera omfattande samling icke lämnar rum för tvivel angående beskaffenheten av min talang och bättre av min personlighet, eller och annat som nu förefaller djärt och sällsamt skall då framstå som självklart och liggande i sakens natur.

Författaren.

Edith Södergran.

~~Fanens Handske~~

~~Overmodiga Dikter~~

~~Lyner~~

Septembelyran

Villkoret

Utan att handla
kan jag icke leva,
fjättrad vid lyran
skulle jag dö.
Ej ock mig lyrandet högsta på jorden
blive jagden tvogen,
vore jag icke en flammande själ.
Den som icke med blodiga naglar
bryter sin bräcka i vardagens mur
– må förgås därutanför –
han ej är värd att skåda solen

~~September 1918~~

Lil
Var
Vis

Lillgubben

Lillgubben sitter och räknar ägg.
Varje gång han räknar, blir ett ägg mindre
Visen kommer icke ederat gald mina vänner.

Att
för
stä
strä
kom
orde
full
Min
han
kom
upp o

Inledande anmärkning

Att min diktning är poesi skar ingen förneka, att det är vers vill jag icke påstå. Jag har försökt bringa vissa mästrävägd diktes under en rytm och därvid kommit underfund med att jag beröfter ordets och bildens makt endast under full frihet d. v. s. på rytmens bekostnad. Mina dikter äro att tagas som värdslösa handteckningar. Vad innehållet vidkommer, låter jag min instinkt bygga upp vad min intellekt i avvakt ande

hä
het
har
och
mi

hållning åser. Min självsäker-
het beror på att jag ~~kommit under~~
har uppsprängt mina dimensioner
och det anstår mig icke att göra
mig mindre än jag är.

Författaren.

Al

Jag
Ód
Vir
—
Fir
Dö
ha
Ya

Aftonvandring

Alla tidens gyllenstjärnor på min
mörka sammetsdräkt.
Jag är triumfators ... i kväll ... jag
ryser
Odets järnstänger hamra ur mitt bröst.
Virolar vindens sand från trottoaren?
— — — — — — —
Finnes för mig död, förintelse — nej.
Döden är i Helsingfors —
han fångas gnistorna på taken.
Jag går öfver torget med min
framtid i mitt bröst.

Upptäckt.

Din kärlek förmörkar min stjärna —
månen går upp i mitt liv.
Min hand är ej hemma i din.
Din hand är lusta —
min hand är längtan.

1916

Gudarna komma.

Människorna veta ej mycket om sig själva,
detro sig så arma de visa sig i livet,
De veta ej att gudarna bo i deras bröst
sigenkända.
Gudarna skratta. Livet är deras;
de köra vagnen med glödande sjsam.
Sitter däruppe en drottning så härlig.
Folket blott viskande nämner hennes namn.
Knä böjen, människor. Gudarna komma.
Gudarna resa sig ur skamtyngda ännen
Gudarna lyft a hela världen till sin höjd.

1918

Fées slott.

Bakom havet börja bergen,
bortom bergen ligger fées slott i molnen
Fén är aldrig mer än femtonårig —
~~Hennes sorgfriare dagar äro jordens lusen av hela världen varit hennes~~
Fén vill att enear skall vara säll som hon...
~~kon~~ vill skänka bort sitt lätta hjärta åt de mötande.
Var förvandlad,
fén har rört dig med sitt spö.

1918

Gud är ännu vaken.

rad felas mig?
Häftet avgår till förläggaren.
därmed är allting klart.
lanen går upp — min längtan
går till kojs. —
längtan vrider sig i sängen,
skrattar infernaliskt:
ud är ännu vaken —
liga sömnlösa änglar kring hans tron!

1918

Gud är ännu vaken.

Vad felas mig?
– Häftet avgår till förläggaren.
– därmed är allting klart.
Månen går upp – min längtan
går till kojs. –
Min längtan vrider sig i sängen
och skrattar infernaliskt:
Gud är ännu vaken –
saliga sömnlösa änglar kring hans tron!

1918

Gud är ännu vaken.

Vad felas mig?
-Häftet avgår till förläggaren.
-därmed är allting klart.
Månen går upp — min längtan
går till kojs. —
Min längtan vrider sig i sängen
och skrattar infernaliskt:
Gud är ännu vaken —
saliga sömnlösa änglar kring hans tron!

1918

Gud är ännu vaken.

Vad felas mig?
-Häftet avgår till förläggaren.
H -därmed är allting klart.
Månen går upp — min längtan
H gårtill kojs. —
Min längtan vrider sig i sängen
H och skrattar infernaliskt.
evl Gud är ännu vaken —
saliga sömnlösa änglar kring hans tron!

1918

Gud är ännu vaken.

Vad felas mig?
-Häftet avgår till förläggaren.
-därmed är allting klart.
Månen går upp — min längtan
går till kojs. —
Min längtan vrider sig i sängen
och skrattar infernaliskt:
Gud är ännu vaken —
saliga sömnlösa änglar kring hans tron!

1918

Visan från molnet.

Ö
på molnen bor allt vad jag behöves
ina blixtljus snabba insikter, min dagsljus säkra aningar.
på molnen bor jag själv
vit, i sol som blåndar
komligt ljöslig vinkande farväl.
en väl, min ungdoms gröna skogar, –
jur där pusera –
g sätter aldrig mer min fot på jorden.
og en om mig upp på min vingar
uran från världen
er jag fred.
på molnen sitter jag och sjunger –
på jorden droppar det kvicksilverskuskett –
ur väver kittelgräs och flyg i luften
blommor.

1918

Visan från molnet.

Ö på molnen bor allt vad jag behöves
ina blixtljus snabba insikter, min dagsljus säkra aningar.
på molnen bor jag själv
vit, i sol som blåndar
komligt ljöslig vinkande farvål.
ren väl, min ungdoms gröna skogar, –
jur där husera –
g sätter aldrigmer min fot på jorden.
og en om mig upp på sina vingar
uran från världen
er jag fred.
på molnen sitter jag och sjunger –
på jorden droppar det kvicksilverhänskett –
ur väver kittelgräs och flyg i luften
blommor.

1918

Visan från molnet.

Uppå molnen bor allt vad jag behöves
dina blixtljus snabba insikter, mina dagsljus säkra aningar.
Ja på molnen bor jag själv
och vet, i sol som blåndar
ett komligt lyckligt vinkande farvål.
Mären vål, min ungdoms gröna skogar, –
och höjur där husera –
jag sätter aldrigmer min fot på jorden.
– Tog en om mig upp på sina vingar
vänan från världen
har jag fred.
Ja på molnen sitter jag och sjunger –
ned på jorden droppar det kvicksilverskimrande –
ur vår kittelgrås och flyg i luften
blommor.

1918

M
J
oc
oo
M
h
b
—
M
d
n
o

Visan från molnet.

Uppå molnen bor allt vad jag behöver
i mina blixtljus snabba isskrifter, mina dagsljussäkra aningar.
och på molnen bor jag själv
och vet, i sol som blåndar
åtkomligt ljöslig vinkande farväl.
Minnen väl, min ungdoms gröna skogar, –
hjärtan där husera –
jag sätter aldrigmer min fot på jorden.
– Tog en om mig upp på sina vingar
min jättan från världen
der har jag fred.
uppå molnen sitter jag och sjunger –
ned på jorden droppar det kvicksilverskänskrett –
tårar väver kittelgräs och flyg i luften
blommor.

~~1918~~

Visan från molnet.

Uppå molnen bor allt vad jag behöves
mina blixtljus snabba insikter, min dagsljus säkra aningar.
och på molnen bor jag själv
– vit, i sol som blåndar
oåtkomligt fjärlig vinkande farvål.
Faren väl, min ungdoms gröna skogar, –
Odjur där husera –
jag sätter aldrig mer min fot på jorden.
Tog en om mig upp på sina vingar
fjärran från världen
har jag fred.
Uppå molnen sitter jag och sjunger –
ned på jorden droppar det kvicksilverskimrande –
därur väver kittelgräs och flyg:i-luften-
blommor.

1918

Grimace d'Artist

Jag har ingenting annat än min lysande mantel,
min röda oförskräckthet.
Min röda oförskräckthet går ut på äventyr
i lumpna land.

Jag har ingenting annat än min lyra under armen,
mitt hårda strängespel;
min hårda lyra klingar för folk och så
på öppen väg.

Jag har ingenting annat än min högburna krona
min stigande stolthet
~~min stigande stolthet~~
~~[illegible]~~ lyran under armen
och bugar farval.

1917.

Grimace d'artiste

Jag har ingenting annat än min lysande mantel,
min röda ofördragenhet.
~~Min röda förskräckthet~~ går ut på äventyr
i lumpna land.

Jag har ingenting annat än min lyra under armen,
mitt hårda strängespel;
min hårda lyra klingar för folk och få
på öppen väg.

Jag har ingenting annat än min högburna krona
min stigande stolthet
~~min stigande stolthet~~ min stigande stolthet tar
~~det~~ ~~stigande~~ min lyra under armen
och begav farväl.

1917.

Grimace d'Artist

Jag har ingenting annat än min lysande mantel,
min röda oförskräckthet.
Min röda förskräckthet går ut på äventyr
i lumpna land.

Jag har ingenting annat än min lyra under armen,
mitt hårda strängespel;
min hårda lyra klingar för folk och få
på öppen väg.

Jag har ingenting annat än min högburna krona
min stigande stolthet
min stigande stolthet tar
~~det förstöggande~~ min lyra under armen
och bugar farväl.

1917.

Grimace d'artist

Jag har ingenting annat än min lysande mantel,
min röda oförskräckthet.
Min röda oförskräckthet går ut på äventyr
i lumpna land.

Jag har ingenting annat än min lyra under armen,
mitt hårda strängespel;
min hårda lyra klingar för folk och så
på öppen väg.

Jag har ingenting annat än min högbuna krona
min stigande stolthet
Min stigande stolthet tar
~~det för stoggandemen~~ lyran under armen
och bugar farväl.

1917.

Gryningen

Jag tänder ett ljus över hela Atlanten:
okända världar, nattliga länder
vaknen emot mig!
Låten upp för den kalla gryningen,
här kommer dagens obarmhärtiga gudinna.
Vadd i dimgrå slöjor
med litet tidigt morgonhyälinblänk.
Lätt, lätt löpa mina vindar över haven.
Mitt starka horn hänger vid min sida, jag
blåser ej till uppbrott..!
Väntar jag ännu? Har en gud fördrömt sig?
Morgonen stiger röd ur oceanen

September 1918

Förvandling

Vinden bär sällhet med sig...
Vandlighetens kyssar....
Hur har mitt liv förvandlat sig — och
blivit stilla.

Bedrägligt stilla —
Leende konungadotter
ditt hjärta skor mer hårdare än oceanens
Har man förgäves ett sådant hjärta i sitt bröst?
Tid, lyssna till min sång!
Sjunga i helvetet så de fördömda —
svarar dem himmelens eko illand
Nej, mitt hjärta — du går genom elden!
Skrämmer ej ödet min gudagestalt?
Lyda ej lyckans små genier en vink
av min hand?
Kommer ej framtiden, om jag den
kallar?

~~September 1918~~

Pansartåget

50 vagnar förhoppningen lät jag lasta
till edert Amerika
Hänsända vände de tomma igen
Besvikelse fakt....
Nu sänder jag pansartåg med stenhårda
maskef ikrotande gluggar!
Tusentals vagnar uppfyllelse vända de hem.

September 1918

Rosenaltaret

?

Jag skiljes mig från eder,
ty jag är mer än ni.

Jag är i skymning
tempelsvästinna
invigd bevakande
framtidens eld.
– – – – – –
Jag träder ut till eder
med ett gladt budskap:
Guds rike börjar.
Icke Kristi
lynande värld,
nej högre, ljusare
människogestalter
träda till altaret,
bärande fram sin tacksamhet
överjordiskt doftande,
sinnesbetagande

Rosenaltaret

Jag skiljes mig från eder.
Ty jag är med än ni.

Jag är skymning
tempelpåstinna
invigd bevakande
framtidens eld.
– – – – – –
Jag träder ut till eder
med ett gladt budskap:
Guds rike börjar.
Icke Kristi
tynande värld,
nej högre, ljusare
människogestalter
träda till altaret,
bärande fram sin tacksamhet
överjordiskt doftande,
sinnesbetagande

Där står altaret –
som en suck ur Guds bröst –
kröntes det med rosor
att man endast ser ett höljt av skönhet.
Sätt då ytan
skall stundens andetta
drickande
ur bräckligt gyllene glas
livets skål.

~~September 1918~~

Skum

Lycka champagne,
pärlande dricka vi
lätta som skum
genomskinliga
champagnekyssar...

Champagneögon —
himlen blinkar er läften till

Champagnefötter —
gå efter stjärnan

Champagneandar
glaset hänrycks i eder hand!

September 1918

12
ja

Skum

Lätt champagne
på lande dricka vi
lätta som skum
genomskinliga
champagnekjärtan....

Champagneögon —
himlen blinkar er läften till

Champagnefötter —
gå efter stjärnan

Champagneandar
glaset hänrycks i eder hand!

September 1918

Skum

Lätt champagne,
pärlande dricka vi
lätta som skum
genomskinliga
champagnekjärtan....

Champagneögon —
himlen blinkar er löften till

Champagnelöfter —
gån efter stjärnan

Champagneandar
glaset hänrycks i eder hand!

September 1918

Sårtecknet

Är gud en niding?
Tro han sin djärveste ängel från
himlen

Nej — jag säger.
Han gav mig honung och malört
Den skummande smeten vräkte
jag ut över jorden.
Tomen höll
Han gav mig en stort röd ros —
den minsta i världen
Den utmärker mig framom andra,
man ser den på långt håll
på min vita dräkt

September 1918

Förhoppning

?

Jag vill vara generad —
därför struntar jag i ädla stilar,
armarna kavlar jag upp.
Diktens deg jäser...
Men sorg —
att ej kunna baka katedraler...
Formernas höghet —
trägna längtans mål.
Nutidens barn —
har din ande ej sitt sätta skal?
Innan jag dör —
bygger jag en katedral.

September 1912

Jägarens lycka

Fodren ut av mig vad ni viljen:
gå över syrens snår
med stora steg,
kasta mig i känslors tråd
från gren till gren,
jag kan det, jag kan det

kunde jag ännu ett:
kasta klädena utav mig
dykande huvudstupes
i tankens kalla pöl.
Kunde jag detta
vore jag ej ösaken i skogen,
ej ett vilddjur
men jag vore överallt den enda!
~~Alla~~ Hårar små träffade jag i baken, jägaren!
silkesorar slängde jag over skuldran
silverbastar lyfte jag ur dammen.

ingen är lycklig i skogen än jägaren!

Jägarens lycka

Fodren ut av mig vad ni viljen:
gå över syrenens snår
med stora steg,
kasta mig i känslors tråd
från gren till gren,
jag kan det, jag kan det

Kunde jag ännu ett:
kasta kläderna ut av mig
dykande huvudstupa
i tankens kalla pöl.
Kunde jag detta
vore jag ej ensam i skogen,
ej ett vilebråd
men jag vore överallt den enda
~~Alla~~ Harar små träffade jag i baken, jägaren!
silkesorrar slängde jag över skuldran
silverhasar lyfte jag ur dammen.

Ingen är lycklig i skogen än jägaren!

Tapkar

A

Ara
som
Jord
mu
Ha
fö
V
se
lu
De

Flei

Hu
va
ba
fo
sa
Ni
i
d
Di
la
Me
Ti
yu
Ji
ya
a
To
ar
mi
a

Det
mi
vi
sor
der
V.
och
til
ja
ar
kr
leg
Ge
en
Se
ha
akt
en
har
i

Mea
Ja
ärn
Ma
Ty
Fu
Det
att
Ci
änn
därv
and
Dei
en
dor
Ma
pär
der
M
vä
o

berä
Dä
förä
kä
dad
mad
sp
om
D
lä
D
tä
ko
hä
V
mä
y
ya
e
j

Kre
och
Nie
de
Vä
inf
Nie
gö
åte
gar
Ja
ba
och
den
Mä
man
Den
fa
Jesu

O at
hopp
Jag
fu
gic
Jag
ja
iche
av
den
kan
till
gass
jag
det
Ma
De
do
Jag
ög
Ma

satt
En
hon
hel
Ja
in
och
br
Min
att
nai
till
Jag
två
kan
är
vis
för
sam
mej

Поставщикъ Двора

Его Императорскаго Величества

Торговый домъ

А. О. БАШКОВЪ

С.-ПЕТЕРБУРГЪ, Невскій пр. 102.

Телефонъ № 416.